

Medisinstudent med oppdrift

Livet er mer...

Tips oss om utenomfaglige aktiviteter på telefaks 23 10 9040 eller e-post: tidsskriftet@legeforeningen.no

For Anders Rostrup Nakstad, 10. semesterstudent ved Universitetet i Oslo og flyinstruktør i Gardermoen seilflyklubb (www.gsfk.no/), er ikke-motortiserte flyturer rutine.

Han begynte med sporten for ni år siden, som 17-åring. Nå har han drøyt 1 000 flyturer bak seg, og en uoffisiell norgesrekord i antall timer i luften.

– Jeg fløy i ti timer over Rondane. Det var en helt fantastisk opplevelse! Det store med denne sporten er samspillet med naturkrefte. Man er totalt avhengig av vinder, oppdrift og terreng, sier Nakstad.

Duo Discus

Et smidig og elegant fly med ørneliknende vinger lander og ruller mot oss.

– Her er klubbens stolthet, Duo Discus, sier Nakstad om det toseters flyet med vingespenn på 20 meter og vekt på drøyt 400 kg.

– Dette er virkelig «state of the art», med

– Dette er «state of the art», sier Anders Rostrup Nakstad stolt om det toseters seilflyet, som har et vingespenn på 20 meter og en vekt på drøyt 400 kg. Begge foto S. Høye

– Hva er det som får deg til å bruke så mye tid på seilflyging?

– Det vil du snart skjønne, sier medisinstudent Anders Rostrup Nakstad.

Vi er på Kjeller flyplass. Tidsskriftets utsendte skal skremmende snart ha sin jomfrutur i et ikke-motorisert fly

det nyeste innen teknologi. Den innebygde computeren kommuniserer med et satellitnavigeringssystem, og regner ut vindstyrke, hastighet i forhold til bakken og hvor langt man kan fly fra gjeldende høyde, skryter han.

Motorflyet som skal trekke oss opp, stiller seg foran og en line trekkes fra motorflyet og festes i seilflyets nese. Jeg lurte på om jeg vil få bruk for fallskjermen jeg får beskjed om å henge på ryggen, men Nakstad beroliger meg med at seilflyging er definert som lavrisikosport, men at de alltid flyr med fallskjerm.

Jeg aner ikke hvordan skjermen fungerer, og tenker på hvor forferdelig pinlig det ville være å lande pladask på bakken med en ubrukt fallskjerm på ryggen.

– Ta det med ro, den er enkel å bruke. Jeg skal forklare deg hvordan hvis det blir nødvendig. Den vanligste skaden i denne sporten er solforbrenning, tro det eller ei, men forklaringen er at cockpitglasset ikke filtrerer noe av lyset, sier han.

Fri som fuglen

Flyet er smalere enn et sykehusbudsjett og vi må åle oss inn.

– Plasser føttene der ja, og heis deg oppi flyet, sånn ja. Du må nærmest trø det på deg, det er ikke noe overflødig plass her.

Jeg får satt meg til rette mens Anders åler seg ned i setet bak meg. Han lukker cockpitglasset, hjelpemannskapet vinker til motorflyet, og vi trekkes bortover rullebanen. Etter noen få sekunder er vi luften, ennå før motorflyet har lettet.

– Seilflyet trenger kun en fart på 80–90 km/t for å lette, motorflyet trenger en del mer, forklarer Anders. Så stiger vi sakte opp mot himmelen. I drøye 500 meters høyde legger motorflyet seg over mot høyre, mens vi bikker den andre veien. Trekklinen løses ut med et lavt smell, motorduren forsvinner og vi er fri!

Klisjeene popper opp i hodet mitt; fri som fuglen, rett som ørnen stiger, heftig og begeistret, i ett med elementene! Det er virkelig en fantastisk opplevelse, men

Anders Rostrup Nakstad

Anders lar seg øyensynlig ikke affisere, han guider oss rundt halve Akershus.

– Ned til venstre ligger Skjetten, der vokste jeg opp. Der har vi Lillestrøm ambulansesenter. Borte under åsen ser du Sentralsykehuset i Akershus, viser den vordende lege som i sommer skal jobbe som legevikar ved sykehuset.

Meteorologi

– Det gjelder å lese terrenget og værforholdene hele tiden for finne oppdrift. Meteorologi er den viktigste kunnskapen for en seilflyger. De første årene jeg fløy, var jeg en skikkelig værfantast – jeg tittet stadig opp mot himmelen for å sjekke værforholdene, forteller Nakstad, som studerte meteorologi før han valgte medisinstudier.

Ved enden av en ås, finner piloten god oppdrift. Vi legger oss 20 grader til siden og skrur oss sakte oppover. Dessverre venter flere av klubbens medlemmer på flyet, så etter en halvtime sendes noen kryptiske beskjeder til tårnet, Nakstad sikter inn mot rullebanen, og etter noen strakser er vi på bakken igjen.

– Hva er det som får deg til å bruke så mye tid på medisinstudiet, når du i stedet kunne fløyet mer?

– Jeg vurderte lenge å søke flyskolen, men fant ut at medisinen var en mer meningsfull bruk av egne ressurser. Jeg er fornøyd med valget, i hvert fall så lenge jeg får en del fritid jeg kan bruke på flyging, sier Anders Rostrup Nakstad.

– Sigurd Høye, medisinstudent, Universitetet i Oslo